

במדינה

המילחמה

מחוז לחוק

הפלסטינים הם היהודים החדשים — גם מבחינת התעודות שהם מחזיקים.

באירופה הכבושה התהלכו יהודים כדרכונם, שעליהם הוטבעה, ביצורה בולטת, האות "י". לאמור: יהודי. התעודה הוציאה את בעליה למעשה, אל מחוץ לחוק.

בלבנון מתהלכים הפלסטינים כאשר בידיהם תעודה, המכריזה על בעליו: הוא פלסטיני. תעודות-זהות אלה (ראה גלופה) מונפקת על-ידי משרד-הפנים הלבנוני, הן נושאות בנאוה את סמל-הארץ. הן מכריזות כי בעליו הוא "פלסטיני המתגורר בלבנון". חתום עליהן המנהל הכללי של המחלקה לענייני הפליטים הפלסטיניים.

לצד החותמת המחומשת של הרפובליקה הלבנונית, שגם בה אין הארץ חסר, התנוססת החותמת הגולה של "היחידה לטיוב לאזרחים — צה"ל — ג'7" וסמל מחומש מיסטרורי, זהו שם-צופן למימשל הצבאי הישראלי בלבנון, הקיים בפועל, אך שאינו נושא את שמו המפורש.

תוצאת התעודה היא, שלא רק כל חייל צה"ל, אלא גם כל איש הפלאנגות או איש של סעד חדאד יבחון מייד כי עומד מולו אדם פלסטיני — העומד מחוץ לחוק הישראלי והלבנוני גם יחד.

דרכי אדם

סודיות רפואית

ועדת-חקירה של משרד-הבריאות לא הגיעה לשום תוצאות, כי לא חקרה את מי שהיתה צריכה לחקור.

המיכתב שקיבל יצחק ("איציק") אסרף ממשרד-הבריאות היה קצר. כותב המיכתב הביע צער על מיק"ר, אך ציין: "הוועדה בדקה את הייבט הרפואי, הטיעודי והשיקומי

תעודה לבנונית לפלסטינים

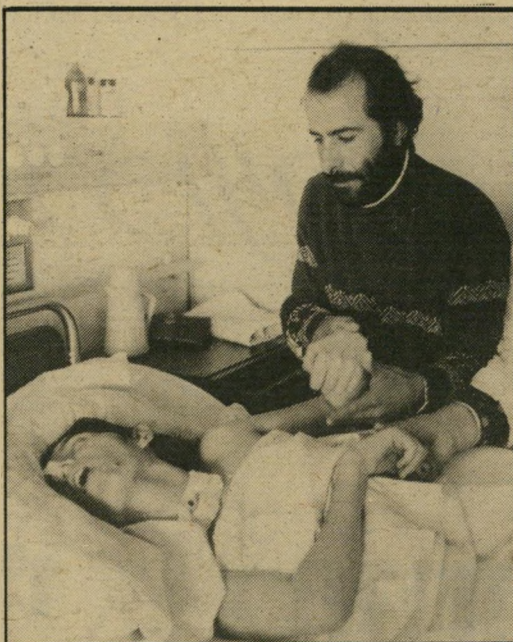
י"ד

במהלך הטיפול ברעייתך ולא מצאה בהם דופי."

ז'קלין אסרף נכנסה לבית-חולים בנהריה במרץ 1981, כשהיא בן חודש השביעי להריונה. היא היתה בשמירת הריון. כעבור חודש היא ילדה ולד מת, נכנסה לתרדמה עמוקה (קוימה) והפכה לצמח.

בני-המישפחה ההמומים ניסו לבדוק מה קורה עם ז'קלין, וכיצד ניתן להחזירה לחיים, אך איש לא יכול היה לספק להם תשובה על כך. בעוד היא מאושפזת בבית-החור לים הממשלתי בנהריה, הופגזה העיר, ואז התחילו להעביר אותה מבית-חולים אחד למישנה, בכלי הארץ. לבני-המשפחה, המתגוררים במושב לפידות בצפון הארץ, היה קשה לבקר אותה בבית-החולים השונים. בין השאר היא אושפזה בבית-החולים על-שם לוינסקיין ב'רעננה, אך גם משם רצו להעבירה. לבסוף הסכים בית-החולים, המתאים לחולים מסוגה, להשאירה שם.

פחבת בחקירה. בנייתם פנו בני-המשפחה למשרד-הבריאות בהביעה לבדוק מה קרה בבית-החולים בנהריה. הם צירפו מיסמ"כים רבים, וביניהם פירוט על שהת-רחש בבית-החולים בתקופה שבה היתה ז'קלין מאושפזת שם. לטעני-תם, מחוללים בבית-החולים גרמו לפגיעה בה. בסוף דצמבר הוקמה ועדת-חקירה של משרד-הבריאות

ז'קלין כחתונתה ובבית-החולים

צמח

לבדוק את נסיבות המיקרה.

"אמרו לי שהוועדה תסיים את חקירתה כעבור שבועיים," סיפר איציק אסרף. "התקשרתי ולא היתה תשובה. המשכתי להתקשר שבוע אחרי שבוע. ההורים והאח של ז'קלין התקשרו רשום. הוועדה עדיין לא גמרה לחקור. עברו חודשים. בחודש אפריל שאלתי מה קורה. הפנו אותי למנהלת הלישכה של ברוך מודן. אמרו לי שהוועדה חוקרת. אחר-כך אמרו שהיא גמרה ושום כותבים את המסקנות. ואחר-כך שוב אמרו שלא יודעים מתי יסימו לחקור. אבל באותו יום קיבלתי מיכתב ובו הם אומרים שלא היתה שום טעות בטיפול."

אסרף היה מופתע והחליט לבדוק כיצד קרה שהוועדה לא ידעה על כך שהיא עומדת לפני סיום החקירה. וכיצד היא הגיעה למסקנות שהגיעה. ניסיתי לבדוק את מי הם חקרו, ולא קיבלתי מהם תשובה. מי היו חברי הוועדה הם לא רצו לומר לי. חזרתי לבית-החולים, אך שם אף אחד לא רצה לדבר איתי. חיפשתי את המיילדת של ז'קלין, היא אמרה לי שאיש לא פנה אליה ולא חקר אותה. או על מה הם הסתמכו? אשתי נכנסה בריאה לבית-החולים כדי ללדת ויצאה צמח. מה קורה פה?"

אסרף החליט שלא לעבור לסדר היום על הפרשה, אך כסף אין לו. "מאז המיקרה של ז'קלין אני לא עובד. אני מספל בילד שלנו ונמצא אצלה יום-יום. אין לי כסף לעורכי-דין. אבל אני לא מוותר. שיעלה כמה שיעלה, הם מוכרחים לומר לי מה קרה לאשתי!"

דרכי חיים

אשה אמיצה

המורה כאה לבקש

רחמים על חברה לחיים

שנעצר שוב

כאשמת מירמות.

הוא עמד שפוף, גבר מגודל קרח ושעיר. עיניו המושפלות לא נחו אפילו לרגע על האשה הגבוהה שעמדה גם היא באולם בית-המישפט.

צבי סמיטנסקי הוא בשנות הארבעים בעים שלו, גבר בריא-בשר שמא-חוריו שורה ארוכה של הרשעות על עבירות מירמה. התובעת המישפ-טרתית, אשר פרשה לפני השופט דויד בראופיר את רשימת ההרשעות הקודמות שלו, הייתה ואמרה: "איזה טפס!" היה ברור כי כאשר הגיע עבריו מועד כזה שוב לבית-המישפט בחדש של עבירות מירמה נוספות, לא ישוחרר ממעצרו. גם לסניגור, צבי לידסקי, היה הדבר ברור, והוא הכין תחומשת מיוחדת למיקרה הזה.

בטרם התחיל השופט לדון במיק"ר רה ולהחליט אם להאריך את מעצרו של סמיטנסקי, ביקש לידסקי כי יתירו לו לעשות דבר בלתי-מקובל בשלב המעצר. הוא ביקש מהשופט כי יעתר לשמוע את דבריה של רות רן, מורה לחינוך מיוחד, וחברתו לחיים של סמיטנסקי.

הזרמונות אחרונה. האשה הי גבוהה קמה על רגליה, וניכר היה בה כי אינה רגילה למישפטים פלני-ליים. היא סיפרה כי פגשה את סמיטנסקי לפני כשנה, ומה תישפז חודשים הם חיים יחדיו כבעל ו-אשה. היא יודעת ומכירה את עברו הפלילי העשיר ומוכנה לקבל על עצמה את המשימה הקשה להחזירו למוטב ולשקמו. "הוא יודע כי זוהי ההזדמנות האחרונה שלו. החלטנו לחפש בית במושב כדי שהוא ית-רחק מפיתויים." אמרה האשה.

השופט הביט בה ברחמנות ואמר: "לא אתן לך להסתבך בעניין הזה ולתת ערכיות עבור החשוד."

לידסקי המשיך לדבר על לב ה-שופט ולהסביר לו כי לכל אדם יש רגע של אמת בחייו, בדרך כלל (המשך בעמוד 43)